

بورسی تطبیقی فرایند دادرسی محاکم ویژه بین المللی کیفری
در پروندهای رواندا و حلبچه

محسن خواجه زاده^۱. زهره درشت^۲

۱. کارشناسی ارشد حقوق بین الملل

۲. کارشناسی پرستاری

چکیده

نسل کشی و جنایات جنگی به عنوان یکی از مهمترین جرایم بین المللی، همواره مورد توجه اندیشمندان، سازمان‌ها و نهادهای بین المللی بوده و در این راستا علاوه بر کنوانسیون جلوگیری از نسل کشی در سال ۱۹۴۸، در چند دهه بعد به واسطه چنین اعمال مجرمانه‌ای دادگاه‌های ویژه و نیز دایمی جهت رسیدگی به چنین جرایمی تشکیل شد که از جمله آنها می‌توان به پرونده‌های نسل کشی و جنایات جنگی رواندا و حلبچه اشاره نمود. پرونده رواندا پیش از تأسیس دیوان کیفری بین المللی و رسیدگی به پرونده حلبچه پس از تأسیس دیوان کیفری بین المللی بوده است. اما رسیدگی به جرایم مروبط به رواندا شورای امنیت سازمان ملل اقدام به تأسیس دادگاه اختصاصی بین المللی کیفری نمود و به موجب قطعنامه ۹۵۵ مورخ ۸ نوامبر ۱۹۹۴، «دیوان بین المللی کیفری برای روندا» تأسیس گردید. اما دادگاه ویژه عراق توسط قدرت اشغالگر بنیانگذاری شد و سپس با تأیید حکومت‌های مو切ت و انتقالی با عنوان دادگاه عالی کیفری عراق و با اساسنامه مصوب پارلمان عراق به موضوعات ارجاعی رسیدگی نمود. از جمله نتایج پژوهش این است که دادگاه ویژه عراق برخلاف محاکم بین المللی کیفری پیشین به طور یکجانبه به عنوان بخشی از تعهدات یک قدرت اشغالگر پذیرفته شد، درحالی که محاکم بین المللی کیفری قبلی به طور چند جانبه و بر اساس اشکال پذیرفته شده بین المللی مداخله، مورد پذیرش قرار گرفتند.

واژه‌های کلیدی: دیوان کیفری بین المللی، دادگاه ویژه عراق، دادگاه کیفری هلند، رواندا، حلبچه

مقدمه

رسیدگی به جرایم و جنایات علیه بشریت و مصادیق آن به طرق مختلفی قابلیت رسیدگی داشته و دارد که بسته به نوع جنایت و پیش و قبل بودن آن ها نسبت به اساسنامه دیوان کیفری بین‌المللی متفاوت است؛ از جمله آن رسیدگی‌ها می‌توان به رسیدگی توسط دیوان بین‌المللی کیفری، دادگاه‌های مختلط، دیوان‌های بین‌المللی کیفری خاص و دادگاه‌های ویژه داخلی اشاره نمود. که در این مقاله با توجه به دو نوع موضوع انتخابی محوریت به دیوان بین‌المللی کیفری خاص و دادگاه ویژه داخلی بوده است.

دیوان کیفری بین‌المللی برای رواندا به موجب قطعنامه شماره ۹۵۵، نوامبر ۸، ۱۹۴۴، شورای امنیت سازمان ملل متحد بر اساس فصل هفتم منشور سازمان ملل، در پاسخ به نسل‌کشی و دیگر نقض‌های سازماندهی شده، گسترده و آشکار حقوق بشر دوستانه بین‌المللی که در سرزمین رواندا ارتکاب یافته بود تشکیل شد. مقرب دیوان در شهر آروشا تanzania است و برای رسیدگی به جنایت نسل‌کشی، جنایت علیه بشریت، نقض ماده ۳ مشترک کنوانسیون‌های ۱۲ اوت ۱۹۴۹ ژنو در خصوص حمایت از قزیانیان جنگ، و پروتکل الحاقی دوم، ۸ ژوئن ۱۹۷۷، ارتکابی در سرزمین رواندا و برای محاکمه شهروندان رواندایی مسئول ارتکاب این نقض‌ها در سرزمین کشورهای همسایه، بین ۱ ژانویه تا ۳۱ دسامبر ۱۹۴۴، زمانی که اعضای گروه قومی توتسی و طرفداران هوتوئی آنها از سوی اعضای گروه قومی هوتو، قتل عام یا مورد حمله قرار گرفتند، صلاحیت داشت.^۱

از طرف دیگر حمله شیمیایی به حلبچه که به کشتار حلبچه یا جمعه خونین نیز شناخته می‌شود، یک نسل‌کشی مردم کرد بود که در ۱۶ مارس ۱۹۸۸ به وسیله بمباران شیمیایی توسط نیروهای دولتی عراقی در شهر حلبچه کرده‌ستان عراق در طی روزهای پایانی جنگ ایران و عراق روی داد. این بمباران بخشی از عملیات گسترده‌ای به نام عملیات انفال بود که بر ضد ساکنان مناطق کردنشین عراق انجام گرفت، در پی عملیات والفجر ۱۰ توسط ایران و تصرف بخش‌هایی از کردهستان عراق در اوخر سال ۱۳۶۶ که منجر به استقبال مردم این مناطق از نیروهای ایرانی شد، صدام حسین به پسرعمویش علی حسن مجید معروف به علی شیمیایی، دستور بمباران شیمیایی این مناطق را داد، در پی این حمله حدود پنج هزار تن از مردم حلبچه که غیرنظمی بودند کشته شدند.^۲

حال با عنایت به ماهیت ذاتی مراجع رسیدگی به جنایت رواندا و حلبچه که هر کدام توسط شکلی خاص دیوان بین‌المللی کیفری خاص و دادگاه ویژه داخلی - مورد رسیدگی قرار گرفته‌اند سعی می‌گردد در بخش دو بخش به تحلیل و بررسی عنوان مقاله پرداخته شود.

۱- کریانگ ساک کیتی چاپاری، (۱۳۸۷) حقوق کیفری بین‌المللی، ترجمه حسین آقایی جنت مکانی، تهران، انتشارات جنگل، چ دوم، ص ۳۲.

۲- میخاییل رمضان، (۱۳۹۴)، شیوه صدام، ترجمه محمد نبی ابراهیمی، تهران، سوره مهر، چ پنجم، ص ۱۶۱.

۱- دیوان کیفری بین المللی خاص

شورای امنیت سازمان ملل تاکنون دوبار اقدام به تأسیس دادگاه های اختصاصی بین المللی کیفری نموده است. این شورا به موجب قطعنامه ۸۰۸ مورخ ۲۲ فوریه ۱۹۹۳، «دیوان بین المللی کیفری برای یوگسلاوی سابق» و به موجب قطعنامه ۹۵۵ مورخ ۸ نوامبر ۱۹۹۴، «دیوان بین المللی کیفری برای روندا» را تأسیس نمود. این دو دادگاهها شباهت های زیادی دارند که در اساسنامه و نهادهای آن ها دیده می شود و چشم انداز مناسبی برای آینده عدالت بین المللی کیفری ترسیم نمودند. به نظر می رسد که تأسیس این گونه دیوان های اختصاصی از سوی شورای امنیت براساس ماده ۲۹ منشور قابل توجیه است.

دادگاه های روندا و یوگسلاوی سابق، محدودیت زمانی مانند دیوان بین المللی کیفری نداشته اند و اساساً برای رسیدگی به جرایم پیش از تأسیس خود ایجاد شده اند. بنابراین، تشکیل یک دیوان بین المللی کیفری اختصاصی با صلاحیتی معین برای رسیدگی به جرایم بین المللی دولتمردان عراق از نظر حقوق بین الملل امری ممکن بود.^۱

به رغم این، شورای امنیت در این باره هیچ واکنشی از خود بروز نداد. گفته می شود که با توجه به طولانی شدن و پرهزینه بودن محاکمه در دو دیوان بین المللی کیفری یوگسلاوی سابق و رواندا به نظر می رسد اشتیاق زیادی برای ایجاد دیوان بین المللی خاص دیگر در شورای امنیت وجود نداشت.^۲ ویلیام شبث درباره تشکیل چنین دادگاهی می گوید: «درباره صدام بهتر بود از طریق شورای امنیت، مثل یوگسلاوی سابق و رواندا یک دادگاه اختصاصی تشکیل شود. به رغم این که نظر بوش پدر و خانم تاچر در سال ۱۹۹۱ چنین بود، اما اینکدیگر چنین علاقه ای (در میان مقامات امریکا و انگلیس؛ دو عضو دائم شورای امنیت) وجود ندارد.»

۱-۲- دیوان بین المللی کیفری برای یوگسلاوی سابق و رواندا

دیوان کیفری بین المللی برای یوگسلاوی سابق در ۱۹۹۳ توسط شورای امنیت سازمان ملل متحد براساس قطعنامه ۸۰۸ فوریه ۱۹۹۳ و قطعنامه ۸۲۷ مه ۱۹۹۳ ایجاد شد. تجاوز گسترده نسبت به حقوق بشر دوستانه بین المللی در سرزمین یوگسلاوی سابق از جمله اقدام به «پاکسازی قومی»، از سوی شورای امنیت به عنوان تهدیدی نسبت به صلح و امنیت بین المللی شناخته شد. بنابراین، شورای امنیت از اختیارات خود به موجب فصل هفتم ملل متحد برای تشکیل یک دیوان کیفری بین المللی برای یوگسلاوی سابق به عنوان یک ارگان فرعی به منظور کمک به حفظ و استقرار مجدد صلح در یوگسلاوی سابق استفاده کرد.

۱- حدادی مهدی، (۱۳۸۵) «بررسی مشروعيت دادگاه خاص عراق (دادگاه عالی کیفری عراق)، حقوق خصوصی، پاییز و زمستان، شماره ۱۱، ص

۸۵۸

2- frulli,micaela,(2000); "the special court for sierra leone:some preliminary comments,fjil",vol. 11,no. 4. orientlicher,diane. f;venues for prosecuting saddam hussein:the legal

دیوان کیفری بین‌المللی برای یوگسلاوی سابق خود را اولین دیوان بین‌المللی حقیقی که توسط ملل متحد برای تعیین مسئولیت کیفری فردی به موجب حقوق بین‌الملل بشر دوستانه تشکیل شده است می‌داند، در حالیکه دیوان‌های توکیو و نورنبرگ دیوان‌های «جند ملیتی»، که تنها بخشی از جامعه بین‌الملل را نمایندگی می‌کردن^۴ شناخته شده‌اند.

دیوان کیفری بین‌المللی برای رواندا به موجب قطعنامه ۹۵۵، ۸ نوامبر ۱۹۹۴ شورای امنیت ملل متحد در واکنش به کشتهار جمعی، و دیگر نقض‌های سازماندهی شده، گستردگی، و آشکار حقوق بشر دوستانه بین‌المللی که در رواندا ارتکاب یافته بود تشکیل شد. رواندا شاهد ارتکاب یکی از فجیع‌ترین اشکال نسل کشی از سوی حاکمان خود از جمله هایبریمانا^۱ دیکتاتور وقت رواندا و همسرش بوده است. این رژیم از زمان به قدرت رسیدن در سال ۱۹۹۰ عملیاتی را علیه اقلیت توتسی^۲ که قبل از آن بر این کشور حکومت می‌کردند آغاز کرد و اقدامات متعددی را برای نابودسازی تمام نژاد توتسی و آن دسته از افراد هوتو^۳ که مخالف رژیم حاکم بودند یا به توتسی کمک می‌کردند انجام داد؛ به طوری که بعد از گذشت حدود سه سال و نیم تقریباً نیمی از جمعیت رواندا یا به قتل رسیده و یا کشور را ترک کرده بودند.^۴

شورای امنیت بر اساس پیشنهاد آفای دنی – سیکی^۵ مخبر کمیسیون حقوق بشر و کمیسیون کارشناسی و به موجب قطعنامه شماره ۹۹۵ مورخ ۸ نوامبر ۱۹۹۴، با اشاره به وظایفی که به موجب فصل هفتم منشور ملل متحد از آن‌ها برخوردار است. نسبت به ایجاد محکمه‌ای بین‌المللی اقدام کرد.

دیوان در آروشا تانزانیا مستقر است، و برای رسیدگی به (جایت) کشتهار جمعی، جنایات علیه پسریت، نقض‌های ماده ۳ قراردادهای مشترک ۱۲ اوت ۱۹۴۹ ژنو در حمایت از قربانیان جنگ، و مقاوله نامه الحاقی شماره ۲، ۸ ژوئن ۱۹۷۷، ارتکابی در سرزمین رواندا و برای محاکمه شهروندان رواندایی مسئول ارتکاب این نقض‌ها در سرزمین کشورهای همسایه، بین ۱ ژانویه و ۳۱ دسامبر ۱۹۹۴، زمانی که اعضای گروه قومی توتسی و طرفداران هوتوشان از سوی اعضای گروه قومی هوتو، قتل عام یا مورد حمله قرار گرفتند صلاحیت دارد. مانند دیوان کیفری بین‌المللی برای یوگسلاوی سابق، دیوان کیفری بین‌المللی برای رواندا نسبت به اشخاص حقیقی صلاحیت دارد. همچنین، دادستان دیوان بین‌المللی کیفری برای یوگسلاوی سابق به عنوان دادستان کیفری بین‌المللی برای رواندا انجام وظیفه می‌کند.^۶

مقررات اساسنامه دیوان کیفری بین‌المللی برای رواندا در خصوص سازمان دادگاه، تحقیق و تنظیم کیفرخواست، ناظرت بر کیفر خواست، حقوق متهم، مجازات‌ها، رسیدگی‌های تجدیدنظر، و همکاری و معارضت قضایی، مشابه مقررات اساسنامه دیوان کیفری بین‌المللی برای یوگسلاوی سابق است. با این حال،

1- Juvenal Habyarimana.

2- Tutsti.

3- Hutu.

^۴- میرمحمد صادقی، حسین (۱۳۹۲) حقوق جزای بین‌الملل (مجموعه مقالات)، نشر میزان، ج اول، ص ۳۹

5- Dejni- Sejui

^۶- دادستان هر دو دیوان ریچارد گولاستون تبعه‌ی آفریقای جنوبی است.

از آنجایی که اساسنامه دیوان کیفری بین‌المللی برای یوگسلاوی سابق مقرر می‌دارد که دیوان مزبور در لاهه مستقر می‌شود، اساسنامه دیوان کیفری بین‌المللی برای رواندا محل استقرار دیوان مزبور را، چنان که توسط خود رواندا پیشنهاد شده بود به خاطر حساسیت موجود در مورد ترجیح آروشا بر کیگالی، پایتخت رواندا، ذکر نکرده است. در نتیجه اصلاحاتی که به موجب قطعنامه شماره ۱۳۲۹، ۳۰ نوامبر ۲۰۰۰ شورای امنیت ملل (در اساسنامه) صورت گرفت، در حال حاضر مقررات مربوط به ترکیب شعبات، انتخاب قضات و ماموران و کارمندان شعب به موجب اساسنامه دیوان کیفری بین‌المللی برای رواندا از آنچه به موجب اساسنامه دیوان کیفری بین‌المللی برای یوگسلاوی است تفاوت دارد. چنان که در مورد دیوان کیفری بین‌المللی برای یوگسلاوی سابق است، اساساً دیوان کیفری بین‌المللی برای رواندا هیاتی از قضات اختصاصی ندارد تا در کار به او کمک کنند.

به طور کلی ویژگی منحصر به فرد دیوان کیفری بین‌المللی برای یوگسلاوی سابق و رواندا، همیستی صلاحیت موادی و صلاحیت برتری است که هر یک از آنها در مقابل دادگاه‌های ملی دارد. نه دیوان کیفری بین‌المللی برای یوگسلاوی سابق و نه دیوان کیفری بین‌المللی برای رواندا، صلاحیت انحصاری بر جرایم مشمول صلاحیت خود ندارند.^۱

۱-۳- رویه قضایی دیوان کیفری رواندا

الف- رویه قضایی در دیوان بین‌المللی کیفری رواندا در ارتباط با لفظ "حمله"
در شعبه اول دادرسی نخستین دیوان بین‌المللی کیفری رواندا، دادستان علیه ژان پل اکی سو رأی ۲ سپتامبر ۱۹۹۸ چنین اعلام نمود: «مفهوم حمله را می‌توان عملی نامشروع از نوعی که در بند الف تا ی ماده ۳ شمارش شده است از جمله قتل، ریشه‌کنی، به برگگی گرفتن و غیره تعريف کرد. همچنین حمله ممکن است در ماهیت خود خشونت آمیز نباشد مثل تحمیل یک سیستم آپارتايد که در ماده ۱ کنوانسیون آپارتايد ۱۹۷۳ چنایتی علیه بشریت اعلام شده است.» و در شعبه دوم دادستان علیه کلمت کشیدما و «ابد رازیندان» چنین بیان داشته است: «حمله رویدادی است که چنایات شمارش شده باید تشکیل دهنده بخشی از آن باشد. در حقیقت در داخل یک حمله تنها ممکن است ترکیبی از چنایات شمارش شده مثل قتل، تجاوز به عنف و تبعید وجود داشته باشند». ^۲

۱- حسین میر محمد صادقی، پیشین، ص ۴۳

۲- محمد خانی عباس، (۱۳۹۱) «جرائم علیه بشریت در رویه قضایی محاکم کیفری بین‌المللی سازمان ملل متحد»، مطالعات بین‌المللی پلیس، پاییز، ش ۱۱، صص ۲۳-۲۴.

۳- محمد خانی عباس، «جرائم علیه بشریت در رویه قضایی محاکم کیفری بین‌المللی سازمان ملل متحد»، فصلنامه علمی ترویجی مطالعات بین‌المللی پلیس، شماره ۱۱ دوره سوم پاییز ۱۳۹۱، برگرفته از سایت اینترنتی زیر:

<http://interpol.jrl.police.ir>

(۱) رویه قضایی در ارتباط با «به عنوان بخشی از یک حمله»

دیوان بین‌المللی کیفری روانه، شعبه دوم دادرسی نخستین، دادستان علیه کشیدما و ابد رازیندانه در ICTR-95-I-T در ارتباط با «عنوان بخشی از یک جمله» در رأی صادر شده در مه ۱۹۹۹ چنین بیان داشته است:

«جنایات شمارش شده باید عنوان بخشی از یک حمله گسترده یا سیستماتیک علیه یک جمعیت غیرنظمی بدلایل ملی، سیاسی، قومی، نژادی یا مذهبی انجام شده باشد».

(۲) علم به حمله

طبق اساسنامه دیوان بین‌المللی کیفری برای تشکیل جنایت علیه بشریت، عملکرد مورد سوال باید به صورت بخشی از یک حمله گسترده و سیستماتیک با «علم به حمله» انجام شود.

طبق رویه قضایی دیوان بین‌المللی کیفری روانه، شعبه دوم دادرسی نخستین در رأی ۲۱ مه ۱۹۹۹ آمده است: «متهم باید با علم، مرتكب جنایت علیه بشریت شده باشد. به این مفهوم که باید از ستر کلی اقدامش مطلع باشد.»^۱

دفعاعی که در زمینه مقصود رازیندارا به ارتکاب جنایات علیه بشریت بعمل آمد مبتنی بر آن بود که مرتكب باید به وجود حمله‌ای علیه جمعیت غیرنظمی و اینکه اقدامش بخشی از آن حمله است علم داشته باشد. در این رابطه دیوان بین‌المللی کیفری روانه اظهار داشت: «متهم از این حقیقت که عمل او در بستر یک حمله گسترده یا سیستماتیک علیه جمعیت غیرنظمی یا ملی، سیاسی، اخلاقی نژادی یا مذهبی انجام شده آگاه بوده است».

این نکته قابل توجه است که در حالی که ضروری است تا متهم علم به حمله داشته باشد ولی نیازی نیست که او از طبیعت دقیق حمله آگاه باشد.

در این قضیه اکثرب رأی دادند که «عنصر روانی لازم برای تشکیل جنایت علیه بشریت این است که متهم باید نسبت به واقعیت‌ها یا اوضاع و احوالی که اقداماتش را تبدیل به جنایات علیه بشریت می‌کند آگاه بوده و یا به آنها بی‌توجهی کرده باشند. اما لازم نیست که ثابت شود متهم به غیرانسانی بدن اقداماتش هم علم داشته است».^۲

در حالی که وجود چنین علمی لازم است و باید در یک سطح عینی وجود آن را اثبات کرد و عملاً از راه اوضاع و احوال حاکم بر قضیه می‌توان به وجود آن پی برد.

^۱- محمد خانی عباس، «جرائم علیه بشریت در رویه قضایی محاکم کیفری بین‌المللی سازمان ملل متحده»، فصلنامه علمی ترویجی مطالعات بین‌المللی پلیس، شماره ۱۱ دوره سوم پاییز ۱۳۹۱، برگرفته از سایت اینترنتی زیر:

<http://interpol.jrl.police.ir>

^۲- پیشین

در این زمینه بررسی یک پرونده که براساس حقوق جزای آلمان به دنبال جنگ جهانی دوم مطرح شد مناسب بنظر می رسد.

بر اساس این نظریه لازم نیست که مرتكب علم دقیق داشته باشد که چه بر سر قربانیان می آید و حتی خبر چینی هم می تواند بمترله جنایت علیه بشیریت محضوب گردد. حال چنین نتیجه می گیریم که اولاً برای محکوم کردن متهم بخاطر جنایت علیه بشیریت، باید ثابت شود که جنایات با حمله به جمعیت غیر نظامی مرتبط بوده است (حمله ای که در زمان درگیری های مسلحه رخ داده است) ثانیاً متهم از وجود چنین ارتباطی مطلع بود.^۱

(۳) عنصر روانی - انگیزه^۲

از رویه قضایی که در ارتباط با رأی دیوان بین المللی کیفری یوگسلاوی شعبه پژوهش که دادستان علیه دلسوکوتادیک در ۱۵ جولای ۱۹۹۹ صادر کرد نتیجه گرفته می شود که رویه قضایی مرتبط با قواعد بین المللی راجح به جنایت علیه بشیریت که براساس حقوق عرفی، «انگیزه های شخصی» دلیلی برای اثبات اینکه آیا جنایت علیه بشیریت ارتکاب یافته است یا نه؟ نمی باشد.

در نتیجه، به عقیده شعبه پژوهش این الزام که اقدام نباید صرفاً بدلیل انگیزه های شخصی مرتكب، انجام یافته باشد، بمترله یکی از پیش شرط های ضروری برای قرار گرفتن در محدوده تعريف جنایت علیه بشیریت بر اساس ماده پنج اساسنامه دیوان نمی باشد.^۳

ب) رویه قضایی در ارتباط با مفهوم لفظ "سیستماتیک" و "سیاست"

(۱) رویه قضایی در ارتباط با گسترده یا سیستماتیک یومن حمله

دیوان بین المللی کیفری رواندا، شعبه اول دادرسی نخستین، دادستان علیه جین، پائول آکایسو در TCTR-96-4-T رأی دوم سپتامبر ۱۹۹۸ اعلام داشت: «شعبه در نظر می گیرد که لزوم ارتکاب عمل بعنوان بخشی از یک حمله گسترده یا سیستماتیک و نه صرفاً یک اقدام خشونت آمیز اتفاقی یک پیش شرط ضروری است. حمله ممکن است بخشی از یک حمله گسترده یا سیستماتیک باشد و لازم نیست بخشی از هر دوی آنها باشد». ^۴

- به استناد به:

1CTR,Appeals Chamber, the Prosecutor V. Dusko Tadic, 1T-94-1-A, Judgement of 15 july 1999

2- Mental element – Motive (irrelevance of personal motives).

3- گر هارد ورله، «جنایت علیه بشیریت در حقوق بین الملل معاصر»، همان، صص ۷۱-۷۲.

4- محمد خانی عباس، «جرائم علیه بشیریت در رویه قضایی محاکم کیفری بین المللی سازمان ملل متحد»، فصلنامه علمی ترویجی مطالعات بین المللی پلیس، شماره ۱۱ دوره سوم پاییز ۱۳۹۱ برگرفته از سایت اینترنتی زیر:
<http://interpol.jrl.police.ir>

البته از رویه قضایی استنتاج می‌شود که مفهوم گسترده را می‌توان اقدامی در مقیاس ابوه، مکرر و بزرگ تعریف کرد که بصورت دسته جمعی و با وحامت قابل ملاحظه‌ای انجام و علیه گروهی از قربانیان جهت‌گیری شده است. مفهوم سیستماتیک را می‌توان اقدامی کاملاً سازماندهی شده و دنباله یک طرح منظم و بر اساس یک سیاست مشتری که متنضم منافع عمومی یا خصوصی عمدۀ است، تعریف کرد. البته لازم نیست که این سیاست از طرف یک کشور بعنوان سیاست رسماً پذیرفته شده باشد اما باید نوعی طرح یا سیاست از پیش طراحی وجود داشته باشد.

در رأی دیگری که دیوان بین‌المللی کیفری روآندا، شعبه دوم دادرسی نخستین، دادستان علیه کشیدما و ابدولزیندان در ۲۱ مه ۱۹۹۹ صادر کرد، اعلام داشت که: «حمله باید یکی از شرایط جایگزین گسترده یا سیستماتیک بودن را دارا باشد. حمله گسترده حمله‌ای است که علیه گروهی از قربانیان جهت‌گیری شده باشد. حمله سیستماتیک حمله‌ای است که براساس یک سیاست یا طرح از پیش برنامه‌ریزی شده انجام گردد. وجود هر یک از این شرایط در جهت مستثنی نمودن اقدامات غیرانسانی متزوی یا اتفاقی کافی می‌باشد».

به هر حال باید اذعان داشت که بند اول این تعریف دو شرط کلی را برای هر یک از اقدامات ممنوعه مقرر می‌نماید که به منظور توصیف آن‌ها به عنوان جنایتی علیه بشریت تحت پوشش باید برآورده شوند. اوین شرط مقرر می‌نماید که اقدام بگونه‌ای سیستماتیک یا در یک مقیاس بزرگ انجام شده باشد. نخستین شرط از دو الزام جایگزین تشکیل شده است. در نتیجه اگر هر یک از این شرایط برآورده شود می‌توان یک اقدام معین را به منزله جنایتی علیه بشریت تلقی کرد. پیش‌نویس کمیسیون حقوق بین‌المللی در خصوص این الزامات توضیحات بیشتری داده است. این تفسیر اظهار می‌دارد:

اولین جایگزین مقرر می‌کند اقدامات غیرانسانی باید بگونه‌ای سیستماتیک یعنی بر اساس یک طرح یا سیاست از پیش طراحی شده انجام گرفته باشد. انجام این طرح یا سیاسی می‌تواند منجر به ارتکاب مکرر یا مستمر اقدامات غیرانسانی شود. هدف این الزام این است که اقدامات اتفاقی را که بعنوان بخشی از یک طرح یا سیست کلی تر ارتکاب نیافته‌اند مستثنی نماید. منظور نورنبرگ متنضم چنین التزامی نبود. معهذا برای در نظر گرفتن اینکه چنین اعمالی بمنزله بخشی از سیاست ترور در بسیاری از موارد سازمان یافته و سیستماتیک بوده‌اند، تأکید کرده است.

جایگزین دوم مقرر می‌کند که اقدامات غیرانسانی باید در مقیاسی گسترده ارتکاب یافته باشد بدین معنی که این اعمال علیه گروهی از قربانیان جهت‌گیری شده است. این الزام، اقدامات متزوی را که بوسیله یک مرتكب با ارتکاب شخصی خود انجام شده و علیه یک قربانی واحد جهت‌گیری شده است، مستثنی کرده است.

منشور نورنبرگ این الزام دوم را هم در بر نداشت، معنداً منشور نورنبرگ مجدداً تأکید کرد که سیاست ترور مسلمان در مقیاسی وسیع انجام یافته و این ملاحظه را در تشخیص اقدامات غیرانسانی که می‌توانسته‌اند جنایت علیه بشریت باشند، بکار برد است.

واژه مقیاس گسترده در متن حاضر به اندازه کافی وسیع است تا وضعیت‌های مختلفی را که متضمن گروهی از قربانیان است. مثلاً در نتیجه اثر تجمعی یکسری اقدامات غیرانسانی یا اثر مشخص یک اقدامات غیرانسانی دارای ابعاد غیرمعمولی دربر بگیرد.

نکته مرتبط با این موضوع این است که ایا یک اقدام واحد بوسیله یک مرتكب می‌تواند بمنزله جنایت علیه بشریت باشد؟ بعنوان یک نکته ملموس و نه بعنوان موضوعی در مقابل این سوال که آیا اقدام واحد به خودی خود می‌تواند بمنزله جنایت علیه بشریت باشد؟ این موضوع مورد بحث‌های گسترده‌ای بالاصله بعد از جنگ جهانی دوم بود و با رویه قضایی ادغام شد. دادگاه‌های آمریکا بطور کلی از این پیشنهاد حمایت می‌کردند که وجود ماهیت گسترده‌گی الزامي است. در حالی که دادگاه‌های مناطق بریتانیابی نتیجه گیری متفاوتی می‌کردند و رأی می‌دادند که عنصر انبوه بودن در خصوص تعداد اقدامات یا تعداد قربانیان برای تعریف ضروری نیست و همچنین می‌گفتند که آنچه به حساب می‌آید، جنبه گسترده‌گی نیست بلکه پیوستگی بین آن اقدام و سیستم سیاسی وحشیگرانه و بربگونه بخصوص در رژیم نازی می‌باشد.

البته یک اقدام واحد بوسیله یک مرتكب که در قالب یک حمله گسترده یا سیستماتیک علیه جمعیتی غیرنظمی انجام گرفته باشد فرد را سزاوار مستولیت کیفری می‌کند و لازم نیست مرتكب منفرد جرایم زیادی انجام داده باشد تا مسئول شناخته شود. اگرچه صحیح این است که اقدامات مزروعی و اتفاقی نباید در تعریف جنایت علیه بشریت گنجانده شود، مع هذا هدف الزام این است که اقدامات علیه یک جمعیت غیر نظامی هدف گیری شده باشد. بدین ترتیب حتی یک اقدام مزروعی اگر محصول یک سیستم سیاسی مبتنی بر ترور و تعقیب باشد می‌تواند بعنوان جنایتی علیه بشریت تلقی گردد.

تصمیم شعبه اول دادرسی نخستین دیوان بین‌المللی در قضیه حکم بیمارستان و کووار جدیدترین شناسایی از این واقعیت است که یک اقدام واحد بوسیله یک مرتكب می‌تواند بمنزله جنایتی علیه بشریت باشد.

در این حکم شعبه دادرسی نخستین چنین بیان داشت:

«جنایات علیه بشریت باید از جنایت جنگی علیه افراد متمايز شود بخصوص آنها باید گسترده بوده یا ماهیتی سیستماتیک داشته باشد. آنگاه مدام که با حمله گسترده یا سیستماتیک علیه یک جمعیت غیرنظمی ارتباط وجود دارد یک اقدام واحد را می‌توان جنایتی علیه بشریت دانست. از این لحاظ فردی که مرتكب جنایتی علیه یک قربانی واحد یا تعداد محدودی از قربانیان می‌شود اگر اقدامش بخشی از زمینه ویژه‌ای باشد که در بالا مشخص شد ممکن است برای جنایت علیه بشریت مقصراً شناخته شود.»^۱

۱- گهارده، «جنایت علیه بشریت در حقوق بین‌الملل معاصر»، همان، صص ۷۵-۷۷.

۲) رویه قضایی در رابطه با عنصر سیاست یک دولت در جنایت علیه بشریت در قسمت الف از بند ۲ ماده ۷ اساسنامه دیوان بین‌المللی کیفری آمده است که: «حمله گسترده و سازمان یافته بر ضد هر جمعیت غیرنظمی رفتاری است مشتمل بر ارتکاب چندین عمل از اعمال مذکور در بند ۱ بر ضد هر جمعیت غیرنظمی که در تعقیب با پیشبرد «سیاست» یک دولت یا یک سازمان برای انجام چنین حمله‌ای صورت گرفته باشد.»

رأی دیوان بین‌المللی کیفری روآندا، شعبه دوم دادرسی نخستین، دادستان علیه کلمنت کشیما و ابد رازیندار، T-R-95-1-I.C. ۲۱ مورخه ۱۹۹۲ چنین بود: «برای اینکه یک اقدام به کشتار انبوه جنایتی علیه بشریت تلقی شود باید دربردارنده عنصر سیاست باشد، هر یک از الزامات گسترده یا سیستماتیک بودن کافی است تا اعمالی را که بعنوان بخشی از یک طرح یا سیاست کلی تراحته‌اند را مستثنی کند، بعلاوه این‌الزام که حمله باید علیه یک جمعیت غیرنظمی ارتکاب یافته باشد الزاماً نیازمند نوعی طرح است. عنصر تبعیض آمیز بودن حمله به لحاظ ماهیت خود تنها در نتیجه یک سیاست امکان‌پذیر است.»

حال این سوال مطرح است که چه کسی یا چه چیزی باید طرح کننده سیاست باشد؟ حقوق بین‌المللی عربی بنحو قابل توجهی مقرر می‌کند که باید ثابت شود جنایات علیه بشریت در تعقیب اقدام یا سیاست یک دولت ارتکاب یافته‌اند. اما روشن است که اساسنامه دیوان بین‌المللی روآندا دالت یک دولت را لازم نمی‌داند. در این زمینه می‌توان از نظر کمیسیون حقوق بین‌الملل استفاده نمود که در کد پیش‌نویس جنایات می‌گوید:

«جنایات علیه بشریت اقدامات غیرانسانی هستند که بوسیله یک دولت یا هر سازمان یا گروهی طراحی یا هدایت شده است. کمیسیون حقوق بین‌الملل توضیح می‌دهد که قصد چنین الزامی مستثنی نمودن وضعیتی است که در آن یک نفر ارتکاب غیرانسانی شده است در حالی که با ابتکار شخصی خود و در تعقیب طرح طراحی یا هدایت بوسیله یک دولت یا بوسیله یک گروه اعم از اینکه از تأیید دولتی برخوردار باشد یا نباشد، ممکن است بر یک اقدام ابعاد بیشتری بدهد. و آن را تبدیل به جنایت علیه بشریتی کند که قابل انتصاب به افراد خصوصی یا مأموران دولت باشد.»

شعبه دادرسی نخستین نیز با نظر کمیسیون حقوق بین‌الملل که در بالا اشاره شد موافق بود و رأی داد که صلاحیت دیوان هم اقدام کنندگان دولتی و هم غیردولتی را در بر می‌گیرد.

در رأی صادره علیه کشیما و رازیندارا که قبلًا ذکر شد کشیما به عنوان یک ناظر مأمور دولت و رازیندارا بعنوان یک بازرگان یک اقدام کننده غیردولتی بوده است. شعبه برای اعمال صلاحیت به هر یک از متهمان باید مقاعده شود که اقداماتشان بوسیله یک دولت یا سازمان یا گروه طراحی یا هدایت شده است.

کد پیش‌نویس کمیسیون حقوق بین‌الملل در این زمینه از موضوع بیشتری برخوردار است. این کد متضمن این الزام است که اقدامات شمارش شده برای اینکه بتواند بمنزله جنایتی غلبه بشریت تلقی شوند باید بواسیله یک دولت یا سازمان یا گروه طراحی یا هدایت شده باشد.
تفسیر این نکته را با بیان زیر می‌توان روشن کرد.

هدف این جایگزین مستثنی کردن وضعیتی است که در آن فردی مرتکب اقدام غیر انسانی می‌شود در حالی که با ابتکار شخصی خود و در تعقیب طرح جنایتکارانه خودش در غایب هر گونه تشویق یا هدایتی از طرف یک دولت گروه یا سازمان عمل می‌کند. این قبیل رفتارهای جنایتکارانه از طرف افراد منفرد بمنزله جنایت علیه بشریت نمی‌باشد. طراحی یا هدایت از طرف دولت یا هر سازمان یا گروه که ممکن است از تأیید دولتی برخوردار باشد یا نباشد به اقدام ابعاد بزرگی بخشیده و آنرا تبدیل به جنایتی علیه بشریت می‌کند که قابل انتصاب به افراد خصوصی یا مأموران دولتی می‌باشد.

بدین ترتیب بر اساس نظر کمیسیون حقوق بین‌الملل حتی لازم نیست که اقدامات بواسیله گروهی طراحی یا هدایت شده باشد که هر یک قلمرو کنترل دایمی دارد. خاطر نشان می‌گردد که متن سال ۱۹۹۶ کد پیش‌نویس کمیسیون حقوق بین‌الملل اوایل متن نهایی ماده مربوط به جنایات علیه بشریت می‌باشد که بواسیله کمیسیون حقوق بین‌الملل پذیرفته شده است. کمیسیونی که بر اساس قطعنامه (۲) ۱۷۴ مجمع عمومی تأسیس شده و اعضاش بواسیله مجمع عمومی انتخاب می‌شوند.

ذکر این نکته ضروری است که بدانیم تفسیر راجع به مواد تهیه شده برای کد پیش‌نویس توسط کمیسیون حقوق بین‌الملل در سال ۱۹۹۱ که برای تفسیر و اظهار نظر دولت‌ها به آنها منتقل شد، می‌پذیرد که اقدام کنندگان غیردولتی نیز می‌توانند مرتکب جنایت علیه بشریت بشوند.

این تفسیر می‌گوید: «مهم است که خاطر نشان کنیم ماده پیش‌نویس، مرتکبین احتمالی جنایات را تنها به مأموران یا نمایندگان دولتی محدود نمی‌کند. این ماده این احتمال را که افراد خصوصی دارای قدرت «دو فاکتو» یا سازماندهی شده در باندها یا گروه‌های جنایتکارانه را نیز می‌توانند مرتکب تخلفات سیستماتیک یا انبوه حقوق بشر که تحت پوشش این ماده است بشوند، از نظر دور نداشته و در این حالت اقدامات آنها مشمول کد پیش‌نویس می‌باشد.»^۱

ج- مفهوم و رویه قضایی در مورد لفظ "جمعیت غیرنظمی"

(۱) رویه قضایی

در این ارتباط دیوان بین‌المللی کیفری رواندا، شعبه اول دادرسی نخستین، دادستان علیه جین پائل آکایسو در رأی ۱۹۹۸ CTR-96 - 4-T , Judgement of 2 September 1998 چنین اعلام داشت: «شعبه در نظر می‌گیرد که اقدام برای اینکه بعنوان جنایتی علیه بشریت تلقی شود باید علیه جمعیت غیرنظمی

۱- گهارد ورله، «جنایت علیه بشریت در حقوق بین‌الملل معاصر»، همان، صص ۷۰-۶۸.

جهت‌گیری شده باشد. اعضای جمعیت غیرنظامی مردمی هستند که هیچ نقش فعالی در مخاصمات ندارند از جمله اعضای نیروهای مسلح که اسلحه خود را زمین گذاشته‌اند و افرادی که بخارط بیماری، جراحت، بازداشت یا هر دلیل دیگری در رزم شرکت ندارند. در مواردی که در داخل جمعیت غیرنظامی افرادی وجود داشته باشند که در تعریف غیرنظامی نمی‌گنجد این امر جمعیت را از ویژگی غیرنظامی خود محروم نمی‌کند».

همچنین رأی دیگر دیوان روآندا در این مورد چنین بود: «از نظر سنتی تعریف‌های حقوقی غیرنظامی یا جمعیت غیرنظامی در بستر درگیری‌های مسلحانه مورد بحث بوده‌اند اما بر اساس اساسنامه، جنایات علیه بشریت ممکن است در داخل یا خراج از بستر درگیری مسلحانه انجام شده باشد بنابراین واژه غیرنظامی را باید هم در بستر جنگ و هم صلح نسبی مورد تصور قرار داد».

شعبه دادرسی نخستین در نظر می‌گیرد که تعریف وسیعی از غیرنظامی قابل اعمال است و در بستر وضعیتی که در آن درگیری مسلحانه وجود نداشته و کم بوده است، شامل تمام افراد به استثنای آن‌ها بی که وظیفه حفظ نظم عمومی را داشتند و وسائل قانونی اعمال زور را در اختیار داشته‌اند، می‌شود.

در خصوص مورد هدف قرار دادن جمعیت غیرنظامی، شعبه دادرسی نخستین رأی قضیه تادیک را می‌پذیرد که در آن گفته شد. «جمعیت مورد هدف باید از لحاظ ماهیت غالباً غیرنظامی باشند. اما حضور بعضی افرادی که غیرنظامی نیستند در داخل چنین جمعیتی ویژگی جمعیت را تغییر می‌دهد.» با استناد به آرای فوق‌الذکر مشخص می‌گردد که جمعیت مورد هدف باید غالباً ماهیتی غیرنظامی داشته باشند. حضور افرادی که غیرنظامی نیستند در داخل چنین جمعیتی ماهیت غیرنظامی بودن جمعیت را تغییر نمی‌دهد.^۱

(۲) تعریف غیرنظامی

اما سوال دیگری مطرح می‌شود و آن این که کدام افراد از جمعیت مورد هدف از نقطه نظر جنایات علیه بشریت غیرنظامی تلقی می‌شوند؟

ماده ۳ مشترک که عبارات آن معنکس کننده ملاحظات اساسی بشریت که بر اساس حقوق بین‌المللی عرفی در هر درگیری مسلحانه قابل اعمال هستند، می‌بشد که مقرر می‌دارد که در يك درگیری مسلحانه با ماهیت غیر بین‌المللی دولت‌های عضو ملکف هستند بعنوان يك حداقل اين موارد را رعایت کند. افرادی که مشارکت فعال در مخاصمات ندارند از جمله اعضای نیروهای مسلح که اسلحه خود را زمین گذاشته‌اند و آنهایی که بخارط بیماری، جراحت یا هر دلیل دیگری سهمی در رزم ندارند باید در هر وضعیتی بگونه‌ای انسانی مورد رفتار قرار گیرند.

۱- کریانگ ساک کیتی چایساری، (۱۳۸۷) حقوق کیفری بین‌المللی، همان، ص ۱۳۳. (به نقل از Tadic op. cit. Para 636)

پروتکل الحاقی به کتوانسیون های ژنو ۱۲ اوت ۱۹۳۹ که مربوط به حمایت از قربانیان در درگیری های مسلحه بین‌المللی می‌باشد (پروتکل ۱) با مستثنی کردن زندانیان جنگی و نیروهای مسلح غیر نظامیان را تحریف کرد و شخصی را که راجع به ماهیتش تردید وجود دارد، غیر نظامی محسوب می‌کند.

اما این تعریف از غیرنظامیان که در ماده ۳ مشترک مندرج است نسبت به جنایت علیه بشریت قابل اعمال نیست. زیرا آن بخشی از قوانین و عرف های جنگ است و تنها از راه قیاس همین ملاحظه نسبت به تعریف مندرج در پروتکل ۱ و تفسیر کتوانسیون چهارم ژنو درخصوص رفتار با غیرنظامیان که هر دوی آنها از تفسیر موضع واژه غیرنظامی حمات می‌کنند، نیز وجود دارد. اما آنها و بخصوص ماده ۳ مشترک در خصوص پاسخ به مشکل ترین مسئله متضمن راهنمایی است. بخصوص اینکه آیا افرادی که علیه افرادی به بخارط دخالت فعال در انجام مخاصماتی نظیر عضویت در نوعی از گروههای مقاومت، بطور سنتی غیررزمند محسوب نمی‌شوند اگر در جهت تقویت باعنوان بخشی از یک حمله علیه جمعیتی غیرنظامی انجام شده باشد را می‌توان جنایت علیه بشریت تلقی کرد یا خیر؟^۱

پس بطور خلاصه در مورد جمعیت غیر نظامی باید اذعان داشت که دیوان بین‌المللی کیفری رواندا اعضای جمعیت غیرنظامی را بصورت مردمی که در عملیات خصمانه هیچگونه نقشی ندارند اعم از افرادی که نظامی نیستند با امضای نیروهای مسلح که اسلحه‌های خود را به زمین گذاشته‌اند و به هر علیه اعم از مریضی، زخمی شدن یا حبس، یا هر علت دیگر ترک مخاصمه نموده‌اند، تعریف نموده است.

دیوان بین‌المللی کیفری یوگسلاوی نیز روش مشابهی را در پیش گرفت و توضیح داد که جمعیت مورد هدف می‌بایست عمدتاً طبیعت غیر نظامی داشته باشند نه اینکه منحصرآ غیرنظامی باشند. این دیوان اظهار داشته که حضور آن هایی که بطور فعاله درگیر مبارزه بوده‌اند در بین جمعیت غیرنظامی نمی‌بایست از توصیف جمعیت به صورت جمعیت غیرنظامی جلوگیری کند و هم چنین آنهایی که بطور فعاله در حرکت‌های مقاومت درگیر بوده‌اند نیز می‌توانند باعنوان قربانیان جنایت علیه بشریت توصیف شوند. بالاخره عبارت «هر» جمعیت غیرنظامی روشن می‌کند که جنایات علیه بشریت می‌تواند علیه غیر نظامی‌های همان ملیت مرتكب جنایت و یا آنهایی که بدون وطن و همچنین از ملیت مقاومت هستند، انجام شود.^۲

(۳) مفهوم جمعیت

طبق رأی ۷ مه ۱۹۹۷ در دیوان بین‌المللی کیفری یوگسلاوی شعبه دوم دادرسی نخستین علیه داسکوتادیک این چنین مطرح گشت که «این الزام ماده پنج اساسنامه که اقدامات ممنوعه باید علیه یک جمعیت غیر

۱- محمد خانی عباس، «جرائم علیه بشریت در رویه قضایی محاکم کیفری بین‌المللی سازمان ملل متحد»، فصلنامه علمی ترویجی مطالعات بین‌المللی پلیس، شماره ۱۱ دوره سوم پاییز ۱۳۹۱، برگرفته از سایت اینترنتی زیر:

<http://interpol.jrl.police.ir>

۲- "Case Law of the International Criminal Tribunal for Rwanda"

<http://www.hrw.org/reports/2004/ij/ictr/>

نظامی جهت گیری شده باشد بدین معنا نیست که کل جمعیت یک کشور یا قلمرو فرضی باید بواسیله این اقدامات قربانی شده باشند تا بتوان آنها را جنایت علیه بشریت دانست. در عوض منظور از عنصر جمعیت اشاره به ماهیت دسته جمعی بودن این جنایات است و بدین ترتیب اقدامات منزوی یا منفرد را اگرچه ممکن است جنایات جنگی یا جنایاتی علیه نظام جزایی ملی بشمار آورد ولی به سطح جنایات علیه بشریت نمی‌رسند.

هم چنان که شعبه دادرسی نخستین در حکم خود راجع به شکل کیفر خواست توضیح داده است. گنجاندن این الزام در ماده پنج که اقدامات باید علیه یک جمعیت غیر نظامی جهت گیری شده باشد، تضمین می‌کند که آن چه باید ادعا شود نه یک نوع خاصی اقدام بلکه روش انجام آن می‌باشد.

هدف این الزام بطور روشن بواسیله کمیسیون جنایات جنگی ملل متحده برشهرده شده است آنجا که می‌گوید: «جرائم منزوی در داخل محدوده مفهوم جنایت علیه بشریت نمی‌گنجد بعنوان یک قاعده وجود یک اقدام انبوه سیستماتیک بخصوص زمانی که با اعمال قدرت همراه باشد برای تبدیل یک جنایت معمولی که بر اساس حقوق ملی قابل مجازات است به جنایتی علیه بشریت که موجب نگرانی جامعه بین‌المللی می‌شود نیز مورد نیاز است».

تنها جنایاتی که یا بواسطه بزرگی و وحشیانه بودنشان و یا با خاطر تعداد زیادشان و یا بواسطه این واقعیت که الگوی مشابهی در زمان‌ها و مکان‌های مختلف اعمال شده است. وجدان بشری را آزده کرده یا جامعه بین‌المللی را به خطر انداخته و در این شرایط اجازه دخالت به دولت‌های دیگری غیر از دولتی که در قلمرو آن جنایت مذکور اتفاق افتاده یا اتباعش قربانی آن بوده‌اند را می‌دهد.

بدین ترتیب تأکید نه بر قربانی منفرد بلکه بر انبوه بودن است و فرد نه با خاطر مشخصات فردی‌اش بلکه به خاطر عضویتش در جمعیت غیرنظامی مورد هدف قرار گرفته است. این مطلب این طور تفسیر شده است که اقدامات باید گسترده یا سیستماتیک انجام شده و نوعی سیاست دولتی، سازمانی یا گروهی برای ارتکاب چنین اقداماتی وجود داشته و مرتكب نیز نسبت به اقداماتی که انجام می‌دهند، آگاه باشند همچنین این پابندی مدنظر باشد که توسط دبیر کل و اعضای شورای امنیت مورد تأکید قرار گرفته است یعنی این که اقدامات باید مبتنی بر دلایل تبعیض آمیز باشد.^۱

۲- رسیدگی توسط دادگاه ویژه با تأکید بر موضوع حلچه

صرف نظر از این که جنگ عراق قانونی و اخلاقی بوده است یا نه، تردیدی نیست که محاکمه صدام حسین و اعضای حزب بعث از اهمیت زیادی برخوردار بود. تعقیب کیفری نه تنها این امکان را فراهم می‌کند که مسؤولیت فردی افراد مورد رسیدگی قرار گیرد، بلکه این پیام را نیز به دنبال داشت که عراق

1-Ibid.

به حکومت قانون متعهد است و راه را برای سلامت گستردۀ تراجمان فراهم می سازد. از سوی دیگر محاکمه سران رژیم پیشین عراق مورد توجه و علاقه ویژه مردم این کشور نیز بود؛ مردمی که سالیان دراز در ظلم و خفغان و سرکوب داخلی به سر برده بودند.^۱

در ابتدای اشغال، اعضای شورای حکومتی عراق و مقامات ایالات متحده مایل بودند که محاکمه صدام توسط دادگاه های بازسازی شده عراق و از سوی قضاتی رسیدگی شود که به صدام وفاداری ندارند. در چنین شرایطی و با توجه به زمینه داخلی آن، شورای حکومتی موقع عراق که در پس سقوط رژیم بعث و از تاریخ ۱۲ ژوئیه ۲۰۰۳ در این کشور از سوی نیروی ائتلاف تشکیل گردید، در دهم دسامبر ۱۹۰۳ (۱۳۸۲) اساسنامه دادگاه ویژه ای در عراق را تصویب نمود تا امکان تعقیب و محاکمه صدام و وابستگاه رژیم ویفرام گردد.

بر اساس ماده ۱ بند (A) اساسنامه دادگاه ویژه عراق،^۲ این دادگاه نهادی مستقل است و با حکومت عراق هیچ ارتباط و وابستگی ندارد.^۳

به طور کلی برای رسیدگی به اتهامات صدام حسین و همدستان وی دو پرونده مجزا علیه آن ها تشکیل شد. پرونده اول که رسیدگی به آن از ۱۹ اکتبر ۲۰۰۵ آغاز و ۱۷ جولای خاتمه یافت مربوط به ارتکاب جرایم علیه بشریت توسط صدام حسین و ۷ تن از همدستانش به جرایم کشتن ۴۸ عراقی اهل روستای شیعه نشین دوجل بود شایان ذکر است که این واقعیت پس از سوقدص نافرجام به جان صدام حسین در سال ۱۹۸۲ به وقوع پیوست. و اما پرونده دیگری که علیه صدام حسین و ۶ نفر از دستیاران وی تنظیم شده بود، مربوط به قتل عام حدود ۱۸۰ هزار کرد طی عملیات انفال و ۵ هزار نفر مردم شهر حلبچه به وسیله تسليحات شیمیایی در سال ۱۹۸۸ بود.^۴

۱-۲- رسیدگی قضایی توسط مرجع قضایی داخلی

در خصوص دادگاه صالح برای رسیدگی به جرایم کسانی که به طور مستقیم در کشتار و و جنایات مردم عراق به ویژه در مواردی مانند حلبچه و مقوله انفال صورت گرفته بود، رایزنی ها و اظهار نظرهای زیادی مطرح گردید اما نهایتاً دادگاه ویژه عراق برای محاکمه صدام و اعضای رژیم بعث تشکیل گردید و کار خود را آغاز نمود. دادگاه ویژه عراق برخلاف محاکم بین المللی کیفری پیشین به طور یکجا به عنوان

۱- حدادی مهدی، (۱۳۸۵)، «بررسی مشروعيت دادگاه خاص عراق (دادگاه عالی کیفری عراق)»، همان، ص ۱۰۴

regressive?», german law journal, vol. 5, no. 7. P. 865.

۲- حدادی مهدی، (۱۳۸۵)، «بررسی مشروعيت دادگاه خاص عراق (دادگاه عالی کیفری عراق)»، همان، ص ۱۰۴

2- olusanya,olaoluwal "the statute of the iraqi special tribunal for crimes against humanity progressive or regressive?", german law journal, vol. 5, no. 7. P. 865.

۳- حدادی مهدی، (۱۳۸۵)، «بررسی مشروعيت دادگاه خاص عراق (دادگاه عالی کیفری عراق)»، همان، ص ۱۰۴.

۴- عزتی زکیه، (۱۳۸۵)، «محاکمه صدام (جوانب و پیامدها)»، قضاآن، آبان و آذر، شماره ۴۱، صص ۴۹-۵۰

بخشی از تعهدات یک قدرت اشغالگر پذیرفته شد، در حالی که محاکم بین‌المللی کیفری قبلی به طور چند جانبه و بر اساس اشکال پذیرفته شده بین‌المللی مداخله، مورد پذیرش قرار گرفتند.^۱ لازم به ذکر است عده‌ای معتقد بودند که صدام حسین باید هر ماه دیگر سران حزب بعث در عراق محاکمه شود، زیرا محل وقوع بسیاری از این جنایات، عراق بوده است و از این رو دادگاه‌های عراق و قضات عراقی صلاحیت رسیدگی دارند. عده‌ای دیگر معتقد بودند که با توجه به ابعاد بین‌المللی جنایات صدام و اعضای رژیم بعث باید محاکمه در یک دادگاه بین‌المللی بیرون از حوزه قضایی عراق انجام شود.^۲

در خصوص تایید نظر مخالفان قابلیت دیوان کیفری بین‌المللی کیفری لازم به اشاره است که اساسنامه دیوان بین‌المللی کیفری در ۱۷ ژوئیه ۱۹۹۸ در کنفرانس رم به تصویب رسید و از اول ژوئیه ۲۰۰۲ با پیوستن شخصیتین کشور لازم الاجرا شد و در دیباچه بر این نکته تأکید شده است که «فجیع ترین جنایاتی که موجب اضطراب جامعه بین‌المللی می‌شوند، باید بدون مجازات بماند و این که لازم است تعقیب مؤثر مرتكبین آن جنایات با اتخاذ تدابیری در سطح ملی و نیز تقویت همکاری بین‌المللی تضمین گردد». اعمال صلاحیت از سوی این دیوان هم از نظر زمانی و هم از جنبه مکانی و شخصی تابع شرایط خاصی است. از نظر زمانی تنها جرائم ارتکابی پس از تاریخ لازم الاجرا شدن اساسنامه (اول ژوئیه ۲۰۰۲) قابل رسیدگی در دیوان هستند (ماده ۱۱). از لحاظ مکانی و شخصی نیز رسیدگی در دیوان دارای محدودیت‌هایی است؛ بدین معنا که دیوان تنها در صورتی می‌تواند به جرایم داخل در صلاحیت خود رسیدگی کند که یا جرم در قلمرو یک دولت عضو کنوانسیون ارتکاب یافته باشد و یا مرتكب از اتباع یکی از دولت‌های عضو باشد. (ماده ۱۲)

اینک در ما نحن فیه، باید گفت که اولاً، دولت عراق هیچ یک عضو دیوان نبود و حتی عراق در کنفرانس رم جزء هفت کشوری بود که به اساسنامه رأی منفی داد. بنابراین، اعمال صلاحیت دیوان از طریق شخصی، با توجه به تابعیت عراقی متهمان، متفقی است. و ثانیاً بند ۲ ماده ۱۱ اساسنامه تصریح دارد؛ با این که عضویت کشور جدید را عطف به ما سبق می‌کند، لیکن در این وضعیت هم دیوان به جرائم ارتکابی پس از لازم الاجرا شدن اساسنامه رسیدگی خواهد کرد و نه جرائم پیشاز آن تاریخ. بنابراین، اساساً صلاحیت دیوان بین‌المللی کیفری مستنی بود.

۱- حدادی مهدی، (۱۳۸۵) «بررسی مشروعت دادگاه خاص عراق (دادگاه عالی کیفری عراق)، حقوق خصوصی، پاییز و زمستان، شماره ۱۱، ص

.۱۰۱

۲- امین سید حسن (۱۳۸۲)، «محاکمه صدام حسین و خسارت‌های جنگی ایران»، مجله اطلاعات سیاسی-اقتصادی، شماره ۱۹۷-۱۹۸، صص ۱۲۱-۱۲۰

.۱۲۰

حکومت وقت با توجه به اختیار به دست آورده از قطعنامه ۱۵۴۶ شورای امنیت سازمان ملل، دادگاه ویژه عراق را از طریق اجازه ادامه کار به آن و ذکر مستقیم آن در قانون اداری انتقالی و قوانین حکومتی عراق در مدت حکومت وقت تأیید کرده است. بر این اساس، حکومت وقت نه تنها به اقتدار یا صلاحیت دادگاه ویژه عراق به هیچ وجه پایان ندارد، بلکه بر عکس، قدرت دادگاه را از طریق حمایت و اجرایی کردن کیفرخواست ها و آغاز جلسات بازجویی تقویت نمود.^۱

به علاوه حکومت انتقالی که پس از انتخابات در عراق قدرت را از حکومت وقت تحويل گرفته است، در فوریه ۲۰۰۵ اعتبار دادگاه ویژه عراق و تداوم آن را تأیید کرده است. اگرچه حکومت انتقالی در ابتدا صراحتاً از طریق قانون گذاری مشروعیت دادگاه ویژه عراق را تأیید نکرد، با تداوم تأمین مالی دادگاه و اجازه تداوم کار به آن دادگاه و اساسنامه اش را تأیید نموده است.

با وجود این، عده ای معتقد بودند ضرورت دارد که حکومت انتقال، اساسنامه دادگاه را از طریق تصویب یک قانون اصلاحی مجدد منتشر نماید. انتشار مجدد اساسنامه با اصلاحاتی که مراکز حقوق بشری پیشنهاد می نمودند نه تنها مسئله مشروعیت و اعتبار دادگاه را حل می کند، بلکه پاره ای از عیوب مندرج در اساسنامه را بهبود خواهد بخشید. این پیشنهاد توسط حکومت انتقالی در آگوست ۲۰۰۵ عملی شد و قانون دادگاه عالی کیفری عراق جایگزین اساسنامه دادگاه ویژه عراق گردید و عنوان دادگاه ویژه عراق به دادگاه عالی کیفری عراق تغییر یافت.

در ماده ۳۸ قانون جدید دادگاه عالی کیفری عراق، تمام تصمیمات و قرارهای صادره توسط دادگاه ویژه عراق، مبنی بر اساسنامه سال ۲۰۰۳ دادگاه صحیح و قانونی شناخته شده است. بدین ترتیب تأیید و اعتبار بخشیدن رسمی و غیررسمی به دادگاه ویژه عراق توسط حکومت منتخب، بهترین شیوه برای استحکام بخشیدن به مشروعیت دادگاه ویژه است و جای کمترین تردید در مورد اقتدار دادگاه باقی نمی گذارد. اساسنامه سال ۲۰۰۵ که توسط مجلس ملی انتقالی جاد شده است، نگرانی های ناشی از این تصور را که دادگاه ویژه عراق خواست حکومت منتخب عراق نیست، کاهش می دهد. به علاوه چنین اقدامی اطمینان می دهد که دادگاه ویژه عراق به کارش تحت عنوان جدید ادامه خواهد داد، حتی اگر اقتدار قدرت اشغالگر در امر حکومت پایان یافته باشد.^۲

لازم به ذکر است در کنار استفاده از قضات خارجی، اساسنامه دادگاه عالی کیفری عراق امکان استفاده از متخصصان غیر عراقی در مقام مشاوره و ناظر در تمام فرایند دادرسی را مقرر می دارد (مواد ۷ و ۹ اساسنامه جدید). نقش این متخصصین غیر عراقی، کمک به رعایت حقوق بین الملل واستفاده از تجارت

1- charf,michael. pl 2004. "is it international enough?A Critique of the iraqi special tribunal in light of the goals of international justice",j. of intl. crim. just. vol. 2. P110.

۲- حدادی مهدی، (۱۳۸۵) «بررسی مشروعیت دادگاه خاص عراق (دادگاه عالی کیفری عراق)»، حقوق خصوصی، پاییز و زمستان، شماره ۱۱، ص

دادگاه‌های مشابه (بین‌المللی و سایر محاکم)، کمک به قضات تحقیق و دادستان در رابطه با تحقیقات و تعقیب دعاوی چه در زمینه جرایم داخلی و چه بین‌المللی است. در انتصاف این مشاوران و ناظران مقرر شده که از جامعه بین‌المللی از جمله سازمان ملل کمک گرفته شود.

۲-۲- رسیدگی قضایی توسط دادگاه کیفری هلند در رسیدگی به جرم معاونت

استفاده رژیم بعد از سلاح‌های شیمیایی در اسفند ۱۳۶۶ علیه مردم حلبچه نشان داد که رژیم عراق برای حفظ سلطه خویش از کشتار مردم خود نیز ابایی ندارد. واقعیت تأسف بار در این مورد آن است که اشخاص و شرکت‌های خارجی زیادی در تجهیز شیمیایی عراق در طول سال‌های ۱۹۸۰ تا ۱۹۸۸ مشارکت فعال نمودند و عامده‌های آگاهانه در جنایات رژیم بعد در این زمینه معاونت داشته‌اند. آقای فرانس فان آنرات که به اتهام کمک به برنامه تسليحات شیمیایی عراق در دهه ۸۰، توسط دادستانی هلند (شهر لاهه) تحت تعقیب قرار گرفت طبق حکم دادگاه بخش شهر لاهه در تاریخ ۲۳ دسامبر ۲۰۰۵ به ۱۵ سال حبس و پرداخت غرامت به ۱۵ مصدوم شیمیایی (شاکی خصوصی) محکوم شد. با اعتراض متهم و دادستان پرونده در دادگاه استیناف مورد بررسی مجدد قرار گرفت. حکم دادگاه استیناف در ۹ می ۲۰۰۷ صادر گردید.^۱

دادستانی هلند همچنین تحقیقات گسترده‌ای را در ایالات متحده امریکا و ژاپن انجام داد. زیرا پس از اعتراضات اولیه ایران و محدود شدن امکان صدور مواد شیمیایی از اروپا به عراق، این دو کشور به مبادی جدید صادرات «تاییدی گلایکول» که ماده مؤثر مورد نیاز عراق برای تولید گاز خردل بود تبدیل شده بودند. دادستانی هلند اظهارات تعدادی از افسران و افراد مؤثر عراقی را نیز که در تولید سلاح‌های شیمیایی نقش مهمی داشتند، در کشور اردن استماع کرد و اسناد و مدارک بسیار مهم و قابل توجهی را از اقصی نقاط جهان جمع آوری کرد. از جمله مهمترین این اسناد صورت جلسه مورخ ۲۷ سپتامبر ۱۹۸۷ است که با حضور شخص صدام حسین و افسران ارشد ارتش بعث عراق برای طراحی حملات شیمیایی به ایران تشکیل شده بود.

به این ترتیب، دادستانی هلند در اقدامی مطلوب در ظرف یک‌سال و با صرف بیش از دو میلیون یورو هزینه پرونده‌ای جامع از فعالیت‌های عراق برای تولید سلاح‌های شیمیایی و اشخاص حقیقی و حقوقی مرتبط با آن تنظیم کرد.

براساس مستندات جمع آوری شده مشخص شد که متهم پرونده «فرانس فان آنرات» ماده مزبور را ابتدا از ژاپن و از طریق بندر تریست در ایتالیا و سپس ترکیه به عراق حمل می‌نموده و در مرحله دوم پس از

^۱- زمانی سید قاسم، (۱۳۸۶)، «تأمیلی بر حکم دادگاه استیناف شهر لاهه (مورخ ۹ می ۲۰۰۷) در مورد معاونت در کاربرد سلاح‌های شیمیایی توسط عراق»، حقوق بین‌المللی، پاییز و زمستان، شماره ۳۷، ص ۳۱۴.

عدم امکان ادامه کار در ژاپن، ماده مزبور را از طریق شرکت امریکایی «آلکوا» تأمین و آن را از طریق بندر آنتورپ پلیزیک به بندر عقبه در اردن حمل می کرده و از آن پس مواد مزبور از راه زمینی به عراق حمل شده است. لذا نامبرده با دو اتهام روانه دادگاه شد، اول مشارکت در نسل کشی و دوم مشارکت در جنایات جنگی.

اتهام اول عمدتاً مربوط به اقداماتی بود که دولت عراق تحت عنوان طرح «انفال» علیه اکراد این کشور آغاز کرده بود. استفاده از سلاح های شیمیایی یکی از وسائل بکار گرفته شده برای تحقیق طرح مزبور یعنی از میان بردن مشکلات سیاسی شمال عراق از طریق نابودی عده ای از اتباع آن کشور بود.

اتهام دوم عبارت بود از مشارکت در جنایات جنگی از طریق استفاده از سلاح های شیمیایی علیه شهروندان و نیروهای نظامی جمهوری اسلامی ایران.^۱

دادگاه در مورد معاونت متهم در جنایات جنگی رژیم عراق در استفاده از سلاح های شیمیایی علیه مردم حلبچه و نیز در جنگ علیه ایران ابراز داشت که متهم در حالی به دولت عراق مواد شیمیایی عرضه داشته است که این کشور در حال جنگ با ایران و نیز در گیری نظامی با کردها بوده و متهم به این امر علم داشته که مواد ارسالی وی در تولید گاز سمی استفاده خواهد شد و این گاز سمی به احتمال زیاد مورد استفاده قرار خواهد گرفت. دادگاه بدوفی به این حد اکتفاء نکرده و با اتکا به نظریه کارشناسی و شهادت شهود به این نتیجه رسید که گازهای خردل استفاده شده توسط دولت عراق در دهه ۱۹۸۰ به واقع تا حد قابل توجهی با استفاده از مواد شیمیایی عرضه شده توسط متهم تولید شده است. دادگاه با تأکید بر عدم شمول مرور زمان نسبت به اتهام متهم، ادامه داد که معاون جرم نمی تواند معاونت خود در این نوع جنایات جنگی را با این استدلال توجیه کند که انجام حملات شیمیایی تصمیم وی نبوده یا اینکه این جنایت حتی بدون کمک وی و از رهگذر مساعدت احتمالی دیگران نیز صورت می پذیرفت. دادگاه با توجه به و خامت جنایات عراق و نقش متهم در آن جنایات، با اذعان به عدم امکان اجرای واقعی عدالت با مجازات متهم، وی را به حداقل میزان مجازات معاونت در جرایم جنگی در قوانین هلند یعنی ۱۵ سال حبس محکوم نمود.

در مورد ضرر و زیان ناشی از جرم و درخواست جبران خسارت ۱۵ مصدوم شیمیایی که به عنوان مدعی خصوصی در فرآیند رسیدگی حضور داشتند در وهله اول در مورد ایراد مرور زمان نسبت به این جنبه پرونده، دادگاه ابراز داشت که با توجه به عدم طرح چنین ایرادی از جانب متهم، نیازی نیست که دادگاه رأساً چنین امری را مورد بررسی قرار دهد. دادگاه قانون حاکم بر درخواست جبران خسارت مصدومان را در دو مرحله و به صورت جداگانه مورد توجه قرار می دهد. در مورد نفس مسئولیت آقای

۱- خلاصه حکم صادره از دادگاه بخش لاهه، بخش جنایی، راجع به مصدومین شیمیایی جنگ تحیلی، به تاریخ ۲۳ دسامبر ۲۰۰۵ (۲) ماه (۱۳۸۵)، مجله حقوقی، نشریه مرکز امور حقوقی بین المللی معاونت حقوقی و امور مجلس ریاست جمهوری شماره ۳۴، صص ۲۳۶-۲۳۴.

فرانس فان آنرات، دادگاه بدوي قوانین ایران و عراق را به عنوان قانون محل بروز خسارت حاکم دانسته و مطالبه غرامت را قانونی و موجه قلمداد می نماید. اما در مورد میزان غرامت با حاکم دانستن قانون مقرر دادگاه (هلند) متهم را به پرداخت حداکثر غرامتی محکوم می نماید که در زمان بروز خسارت طبق قوانین هلند مجری بوده است. بر این اساس دادگاه برای هریک از دعاوی متهم را به پرداخت ۱۵۰۰ فلورن (۶۸۰ یورو) غرامت و مبلغ ۱۰۰ یورو با بت هزینه دادرسی محکوم نمود.^۱

این رأی اولین سند قضایی مستند در تأیید ارتکاب جنایات جنگی توسط دولت عراق از طریق استفاده از سلاح های شیمیایی علیه حلچه و ایران، مظلومیت قربانیان، بی تفاوتی و چشم پوشی عمدى مراجع مسئول بین المللی در قبال این جنایات و انکار واقعیات و استناد ارائه شده در طول این مدت از سوی آنان است و از این حیث علاوه بر اهمیت حقوقی به لحاظ سیاسی و تاریخی نیز واجد اهمیت بسیار می باشد.

اما همان طور که انتظار می رفت متهم نسبت به رای مربوطه اعتراض نمود.

دادگاه استیناف مشکل از سه قاضی پس از تشکیل جلسات رسیدگی و امعان نظر دقیق پرونده در ۹ آکتبر ۲۰۰۶، دوم، چهارم، یازدهم، شانزدهم و بیست و پنجم آوریل ۲۰۰۷، رأی نهایی خویش را در ۹ می ۲۰۰۷ (اردیبهشت ۱۳۸۶) صادر نمود.

یکی از اعتراضات متهم به رأی دادگاه بدوي ابهام در انتساب اتهاماتی بود که به وی نسبت داده شده بود. به ادعای متهم دوره زمانی و قلمرو مکانی جرایم ارتکابی توسط نیروهای عراقی که بین سالهای ۱۹۸۶ و ۱۹۸۷ در عراق و ایران معین شده از آنچنان کلیتی برخوردار است که وی را از دفاع در مقابل اتهامات ادعایی ناتوان می سازد. از سوی دیگر عبارت «موضعه و تبانی به هر نحو ممکن» که در حکم دادگاه بدوي آمده است در ک معنای آن را دشوار می نماید. به تعبیر دیگر این عبارت از یکسو به جرایم اصلی دلالت دارند که معاونت وابسته به آنهاست و از سوی دیگر اتهام معاونت مستقل متوجه متهم شده است که تلفیق آن با جرایمی که قبل ارتکاب یافته، سخت و دشوار می باشد. دادگاه استیناف در این مورد ابراز داشت که حملات این چنینی مستقیماً به اعمال و اقداماتی دلالت ندارد که آقای فرانس فان آنرات متهم به آنها شده است، بلکه منظور از آن حملات ناعین و غیرمنجز تعیین شده اند که فاقد وضوح پیشنه پرونده، شاخص های زمانی و مکانی ذی ربط آن جنان ناعین و غیرمنجز تعیین شده اند که شفاقت کافی است تا متهم قادر به دفاع از خویشتن باشد. عبارت «موضعه و تبانی به هر نحو ممکن» نیز بدون توضیح بیشتر در زمرة اتهامات متهم قرار گرفته و مشخص نمی سازد که به واقع چه اتهامی در مرحله

^۱- زمانی سید قاسم، (۱۳۸۶)، «تأملی بر حکم دادگاه استیناف شهر لاهه (مورخ ۹ می ۲۰۰۷) در مورد معاونت در کاربرد سلاحهای شیمیایی توسط

عراق، حقوق بین المللی، پاییز و زمستان، شماره ۳۷، ص ۳۱۸-۳۱۹.

بدوی متوجه وی بوده است. بر این اساس حکم دادگاه بدبوی از جهات فوق با ماده ۲۶۱ قانون آئین دادرسی کیفری هلند منطبق نیست و مخدوش قلمداد می شود.^۱

همان گونه که ملاحظه می گردد دادگاه استیناف در آستانه ورود به رسیدگی قضائی به اعتراض متهم، به اقضای اصل برائت می کوشد تا در مورد تعیین و قطعیت قضائی اتهامات انتسابی که مبنای احراز مجرمیت متهم بوده است به بررسی بپردازد و در مورد امکان نفی حق دفاع متهم به لحاظ کلیت و ابهام اتهامات ادعایی با رعایت اصل برابری اظهارنظر نماید.

در مورد تساوی امکانات و فرسته ها متهم مدعا شد که چنین اصلی در رسیدگی به پرونده حاضر رعایت نشده و دادرسی از این حیث منصفانه نبوده است. به ادعای متهم، پرونده حاضر در مورد اقدامات ادعایی است که حدود ۲۰ سال قبل و در منطقه ای رخ داده، که از فرهنگی کاملاً متفاوت برخوردار است و تحقیقات نیز در کشورهای متعددی صورت پذیرفته است. این امر عقلآ و منطقاً استقلال و بی طرفی تحقیقات را مردّ می نماید و اعمال نفوذ بخش دادستانی و اداره ملی تحقیقات جنایی در فرآیند جمع آوری ادله را بسیار محتمل می سازد. دادگاه استیناف با تأکید بر ابعاد بین المللی پرونده مطروده و زمان و مکان وقوع جرایم ذی ربط ابراز داشت که متهم به واسطه دو وکیل خویش از فرست کافی برای شرکت در فرآیند تحقیقات و جمع آوری دلایل و امارات قضائی لازم جهت رفع اتهام برخوردار بوده است و در این راستا هیچ خدشه ای به حق دادرسی منصفانه وی و اصل برابری امکانات و فرسته ها وارد نشده است. دادگاه در مورد درخواست متهم جهت استماع شهادت ۱۹ شاهد تعریف شده، با اشاره به حکم مقدماتی خویش در تاریخ ۲۳ اکتبر ۲۰۰۶، با توجه به عدم امکان استماع شهادت برخی شهود در فرجه زمانی قابل قبول، استماع شهادت برخی از آنها در مرحله رسیدگی بدبوی، فوت شماری از آنها، مؤثر نبودن شهادت برخی از شهود و اعلام خودداری دیگر شهود از ادای شهادت به رد درخواست وی، رأی صادر نمود.

دادگاه استیناف رأی دادگاه بدبوی را در این مورد تأیید نمود که متهم در نقض قوانین و عرفهای جنگی توسط صدام حسین و علی حسن الم吉د و دیگر نیروهای عراقی در ۱۶ مارس ۱۹۸۸ در حلبچه و در سوم می ۱۹۸۸ در قوک تپه معاونت داشته است. به زعم دادگاه در این جرایم، متهم فرانس فان آترات عامدانه وسایلی را تحويل عراق داده است که ویژه تولید گاز خردل بوده و متهم نسبت به این امر واقف بوده است. حکم دادگاه استیناف در مورد سوء نیت متهم در این مورد بر این واقعیت مبتنی گشته که وی از سال ۱۹۸۵ تا ۱۹۸۸ به ارسال مواد شیمیایی به عراق یا به یک شرکت عراقی ادامه داده است.

۱- زمانی سید قاسم، (۱۳۸۶)، «تأملی بر حکم دادگاه استیناف شهر لاهه (موافق ۹ می ۲۰۰۷) در مورد معاونت در کاربرد سلاحهای شیمیایی توسط عراق»، حقوق بین المللی، پاییز و زمستان، شماره ۳۷، ص ۳۲۰-۳۱۹.

دادگاه استیناف با بررسی دقیق گزارش‌های کارشناسی و استناد و مدارک موجود به این نتیجه می‌رسد که فرانس فان آنرات با عرضه پیش‌ساز «تیودی گلیکول» به رژیم عراق نقش مهمی در تولید گاز خردل توسط این رژیم ایفا کرده است. حداقل ۳۸ درصد تولید عراق در این زمینه توسط متهم در سالهای ۱۹۸۰ تا ۱۹۸۸ تأمین شده است. چنین ماده‌ای از طریق انگلستان نیز در آن سالها به عراق ارسال شده است اما در مقام مقایسه سهم متهم در این زمینه مهم و قابل توجه به شمار می‌رود. با وجود اینکه ارسال چنین ماده‌ای برای عراق توسط سایرین از سال ۱۹۸۴ به بعد متوقف گردید؛ لیکن متهم تا بهار ۱۹۸۸ به ارسال ۱۱۱۶ تن از این ماده برای عراق ادامه داده است و رژیم عراق در طی این سالها کاملاً به ارسال این ماده توسط متهم متکی بوده است.^۱

در نهایت دادگاه استیناف با احراز معاونت متهم در جنایات جنگی ارتکابی رژیم عراق در استفاده از سلاح‌های شیمیایی، مجرمیت و لزوم مجازات وی را محرز تشخیص می‌دهد و با استناد به مواد ۸، ۱۰، ۴۹، ۵۷ و ۷۸ قانون جزا در زمان جنگ متهم را مستحق حداکثر مجازات حبس (۲۰ سال) در قوانین کیفری هلند قلمداد می‌کند. شایان ذکر است که در مرحله استیناف، دادستان معتقد بود که مجازات تعیین شده برای متهم در مرحله بدروی (۱۵ سال حبس) تناسب چندانی با اتهامات انتسابی به وی ندارد و این مجازات باید تشدید شود. بدزعم دادگاه متهم در طول سالها و به صورت مستمر به معاونت خویش در استفاده عراق از سلاح‌های شیمیایی (گاز خردل) علیه مردم عراق ادامه داده است. بی‌تر دید رژیم بغداد با مبادرت به چنان اقداماتی مرتکب نقض‌های گسترده و فاحش حقوق بشر دوستانه بین‌المللی شده است، نقض‌هایی که متهم نیز در ارتکاب آنها سهم عمده‌ای داشته و امروز نیز به هیچ وجه از کرده خود ابراز ندامت و پشیمانی نمی‌کند. دادگاه استیناف با توجه به ماهیت وحیم و جدی نقض اصول حقوق بشر دوستانه توسط رژیم عراق و نقش مهم حمایتی متهم در آن، بهاین نکته اذعان داشت که قربانیان، بازماندگان و جامعه حقوقی بین‌المللی چه بهای هنگفتی بابت اقدامات متهم پرداخت کرده اند و اعمال مجازات شدید فقط می‌تواند بخشی از نتیجه آن اقدامات باشد. دادگاه ادامه می‌دهد که در تعیین مجازات جنبه عمومی پیشگیرانه آن نیز باید ملحوظ نظر قرار گیرد. افراد و شرکت‌هایی که به تجارت بین‌المللی تسليحات یا مواد خام قابل استفاده در این زمینه مبادرت می‌ورزند باید مراقب باشند که مبادا با اقدامات خویش در ارتکاب شدیدترین جنایات بین‌المللی سهیم شوند. دادگاه تنها واکنش مناسب و ضروری در این شرایط را تعیین مجازات حبس غیرقابل تعليق برای مدت زمان طولانی قلمداد می‌کند. نهایتاً دادگاه استیناف مجازات حبس متهم در مرحله بدروی (۱۵ سال حبس) را به ۱۷ سال حبس افزایش می‌دهد.

^۱- زمانی سید قاسم، (۱۳۸۶)، «تأمیلی بر حکم دادگاه استیناف شهر لاهه (مورخ ۹ می ۲۰۰۷) در مورد معاونت در کاربرد سلاح‌های شیمیایی توسط عراق، حقوق بین‌المللی، پاییز و زمستان، شماره ۳۷، ص ۳۲۲.

در مرحله رسیدگی استیناف در خواست جبران خسارت هریک از خواهان‌ها به همان میزان ۶۸۰/۶۷ یورو توسط وکیل آنها مطرح شد که مورد ایراد وکلای متهم قرار گرفت. دادگاه اعلام داشت که اولاً در چارچوب رسیدگی کیفری در این مرحله، نمی‌تواند تفسیر شفاف و عاری از ابهام از قوانین ایران و عراق در مورد مذبور، حتی اگر قانون مدنی هلند نیز در مورد جنبه حقوقی (مدنی) پرونده قابل اعمال می‌بود باز هم چنین کاری به سادگی امکان نداشت چرا که دعاوی خواهان‌ها ماهیتی ساده و غیرفنی ندارد و به همین علت خارج از چارچوب پرونده کیفری اخیر قرار می‌گیرد. بنابراین با استناد به مواد ۳۳۷ تا ۳۳۲ قانون جزای هلند [قانون قبلي] و تفاسیر ارائه شده از آن توسط دولت که مورد حمایت پارلمان نیز قرار گرفته است می‌توان این چنین احتجاج نمود که رسیدگی به دادخواست ضرر و زیان ناشی از جرم در دادگاه کیفری فقط در مواردی امکان‌پذیر است که جنبه مدنی مذبور ماهیتی ساده و شفاف داشته باشد. به واقع همین امر باعث شده است که در قانون آین دادرسی کیفری فعلی برای میزان خواسته دادخواست ضرر و زیان ناشی از جرم نزد دادگاه کیفری سقف قائل شوند. بنابراین دادگاه استیناف با این نظر موافقت نکرد که حداقل میزان غرامت مورد مطالبه تنها معیاری است که سادگی یک دعوا مدنی را به اثبات می‌رساند. بر همین اساس دادگاه استیناف دعوای جبران خسارت خواهانها را مسموع ندانست هرچند که به لحاظ عدم اعتراض متهم، حکم دادگاه بدوى در مورد پرداخت هزینه دادرسی را به نفع خواهان‌ها ابرام نمود.^۱

نتیجه‌گیری

با توجه به آن چه در این پژوهش مورد بررسی قرار گرفت می‌توان گفت که رسیدگی به جرایم و جنایات عليه بشریت و مصاديق آن به طرق مختلفی قابلیت رسیدگی داشته و دارد که بسته به نوع جنایت و پیش و قل بودن آن‌ها نسبت به اساسناهی دیوان کیفری بین‌المللی متفاوت است؛ از جمله آن رسیدگی‌ها می‌توان به رسیدگی توسط دیوان بین‌المللی کیفری، دادگاه‌های مختلف، دیوان‌های بین‌المللی کیفری خاص و دادگاه‌های ویژه داخلی اشاره نمود. که در این مقاله با توجه به دو نوع موضوع انتخابی محوریت به دیوان بین‌المللی کیفری خاص و دادگاه ویژه داخلی بوده است.

شورای امنیت سازمان ملل تاکنون دوبار اقدام به تأسیس دادگاه‌های اختصاصی بین‌المللی کیفری نموده است. این شورا به موجب قطعنامه ۸۰۸ مورخ ۲۲ فوریه ۱۹۹۳، «دیوان بین‌المللی کیفری برای یوگسلاوی سابق» و به موجب قطعنامه ۹۵۵ مورخ ۸ نوامبر ۱۹۹۴، «دیوان بین‌المللی کیفری برای روندا» را تأسیس

۱- زمانی سید قاسم، (۱۳۸۶)، «تأملی بر حکم دادگاه استیناف شهر لاهه (مورخ ۹ می ۲۰۰۷) در مورد معاونت در کاربرد سلاحهای شیمیایی توسط عراق، حقوق بین‌المللی، پاییز و زمستان، شماره ۳۷، ص ۳۲۴-۳۲۵.

نمود. این دو دادگاه‌ها شباهت‌های زیادی دارند که در اساسنامه و نهادهای آن‌ها دیده می‌شود و چشم‌انداز مناسبی برای آینده عدالت بین‌المللی کیفری ترسیم نمودند. به نظر می‌رسد که تأسیس این گونه دیوان‌های اختصاصی از سوی شورای امنیت براساس ماده ۲۹ منتشر قابل توجیه است.

در مورد دادگاه‌های یوگسلاوی و رواندا نظریه صلاحیت موازی با برتری صلاحیت دادگاه یوگسلاوی مورد تایید قرار گرفت. بند ۱ از ماده ۹ اساسنامه دیوان بین‌المللی کیفری یوگسلاوی سابق تصریح می‌دارد که «دادگاه بین‌المللی و محاکم ملی از صلاحیت موازی در تعقیب متهم به ارتکاب نقض فاحش حقوق بشر دوستانه بین‌المللی برخوردار می‌باشد». با این حال تقدم به صلاحیت دادگاه یوگسلاوی داده شده است. بند ۲ در این خصوص بیان می‌کند که صلاحیت دیوان بین‌المللی مقدم بر صلاحیت محاکم ملی خواهد بود. در هر مرحله از رسیدگی دادگاه بین‌المللی از محاکم ملی می‌تواند رسماً درخواست نماید که مطابق با اساسنامه و قواعد دادرسی و ادله دادگاه بین‌المللی، رسیدگی به موضوع را به دادگاه یوگسلاوی واگذار نمایند.

دادگاه‌های روندا و یوگسلاوی سابق، محدودیت زمانی مانند دیوان بین‌المللی کیفری نداشته‌اند و اساساً برای رسیدگی به جرایم پیش از تأسیس خود ایجاد شده‌اند. بنابراین، تشکیل یک دیوان بین‌المللی کیفری اختصاصی با صلاحیت معین برای رسیدگی به جرایم بین‌المللی دولتمردان عراق از نظر حقوق بین‌الملل امری ممکن بوده است.

به رغم این، شورای امنیت در این‌باره هیچ واکنشی از خود بروز نداد. گفته می‌شود که با توجه به طولانی شدن و پرهزینه بودن محاکمه در دو دیوان بین‌المللی کیفری یوگسلاوی و رواندا به نظر می‌رسد اشتیاق زیادی برای ایجاد دیوان بین‌المللی خاص دیگر در شورای امنیت وجود نداشت باشد.

دادگاه ویژه عراق توسط قدرت اشغالگر بینانگذاری شد و سپس با تأیید حکومت‌های موقت و انتقالی با عنوان دادگاه عالی کیفری عراق و با اساسنامه مصوب پارلمان عراق به موضوعات ارجاعی رسیدگی نمود. اگرچه دادگاه ویژه عراق (دادگاه عالی کیفری عراق) یک دادگاه مختلط نبود، لیکن پیش‌بینی اعمال مقررات بین‌المللی توسط دادگاه، امکان حضور قضات غیرعراقي در آن، صلاحیت فراتر از مرزهای عراق در کل آن را یک نهاد قضائي داخلی با عناصر بین‌المللی ساخته بود.

دادگاه ویژه عراق برخلاف محاکم بین‌المللی کیفری پیشین به طور یکجانبه به عنوان بخشی از تعهدات یک قدرت اشغالگر پذیرفته شد، درحالی که محاکم بین‌المللی کیفری قبلی به طور چندجانبه و بر اساس اشکال پذیرفته شده بین‌المللی مداخله، مورد پذیرش قرار گرفتند.

فهرست منابع و مأخذ

- امین سید حسن (۱۳۸۲)، «محاکمه صدام حسین و خسارت های جنگی ایران»، مجله اطلاعات سیاسی - اقتصادی، شماره ۱۹۷-۱۹۸.
- حدادی مهدی، (۱۳۸۵) «بررسی مشروعت دادگاه خاص عراق (دادگاه عالی کیفری عراق)»، حقوق خصوصی، پاییز و زمستان، شماره ۱۱، ص ۸۵۸.
- زمانی سید قاسم، (۱۳۸۶) «تأملی بر حکم دادگاه استیاف شهر لاهه (موافق ۹ می ۲۰۰۷) در مورد معاونت در کاربرد سلاح های شیمیایی توسط عراق»، حقوق بین المللی، پاییز و زمستان، شماره ۳۷، ص ۳۱۴.
- عزتی زکیه، (۱۳۸۵)، محاکمه صدام (جوانب و پامدها)، قضاوت، آبان و آذر، شماره ۴۱، صص ۴۹-۵۰.
- کریانگ ساک کیتی چایساری، (۱۳۸۷) حقوق کیفری بین المللی، ترجمه حسین آقایی جنت مکانی، تهران، انتشارات جنگل، چ دوم، ص ۳۲.
- گرها رد ورله، (۱۳۸۷) «جنایت علیه بشریت در حقوق بین الملل معاصر»، ترجمه امیر ساعد و کیل، مجله حقوقی بین المللی، سال ۲۵، شماره ۳۹، صص ۷۱-۷۲.
- محمد خانی عباس، (۱۳۹۱) «جرائم علیه بشریت در رویه قضایی محاکم کیفری بین المللی سازمان ملل متحد»، مطالعات بین المللی پلیس، پاییز ۱۳۹۱، ش ۱۱.
- محمد خانی عباس، «جرائم علیه بشریت در رویه قضایی محاکم کیفری بین المللی سازمان ملل متحد»، فصلنامه علمی ترویجی مطالعات بین المللی پلیس، شماره ۱۱ دوره سوم پاییز ۱۳۹۱، برگرفته از سایت اینترنتی زیر:
- <http://interpol.jrl.police.ir>
- میخاییل رمضان، (۱۳۹۴)، شیوه صدام، ترجمه محمد نبی ابراهیمی، تهران، سوره مهر، چ پنجم، ص ۱۶۱.
- میرمحمد صادقی، حسین (۱۳۹۲) حقوق جزای بین الملل (مجموعه مقالات)، نشر میزان، چ اول، ص ۳۹.
- خلاصه حکم صادره از دادگاه بخش لاهه، بخش جنایی، راجع به مصدومین شیمیایی جنگ تحملی، به تاریخ ۲۳ دسامبر ۲۰۰۵ (۲ دی ماه ۱۳۸۴)، (۱۳۸۵) مجله حقوقی، نشریه مرکز امور حقوقی بین المللی معاونت حقوقی و امور مجلس ریاست جمهوری شماره ۳۴، صص ۲۳۴-۲۳۶.

— charf,michael. pl 2004. "is it international wnough?A Critique of the iraqi special tribunal in light of thegoals of international justice",j. of intl. crim. just. vol. 2. P110.

— frulli,micaela,(2000); "the special court for sierra leone:some preliminary comments,fjil",vol. 11,no. 4. orientlicher,diane. f;venues for prosecuting saddam hussein:the legal

— olusanya,olaoluwal "the statute of the iraqi special tribunal for crimes against humanity progressive or regressive?",german law journal,vol. 5, no. 7. P. 865.

— "Case Law of the International Criminal Tribunal for Rwanda"
<http://www.hrw.org/reports/2004/ij/ictr/>